

BARTHA GUSZTÁV

RÉMTÖRTÉNET

Aki folyvást utazik – kishitű.

Aki folyton beszél – reményvesztett.

A tévedés és a bűn: édestestvérek.

– Jó lenne harangozni az ördögnek, gondtalanul, ágyról lelógó lábam lóbálni egy napig; nem bujtatva félelmemet szózuhatagok mögé; nem kellene önsorsrontó szorongásomat folytonos rohanásban feloldani! A félelem eltorzít, a pánikroham megfojt: levegőt! Nem bírom tovább, érted?!

– Nem – válaszolta a Vendéglátó, s a hosszú, meggyfaszínű ebédlőasztal fényes lapján a Vendég elé tolt a süteménnyel teli tálcát. A formaságok kitöltik a keretet. Semlegesítik a helyhez nem illő gondolatokat, mozdulatokat. A fenébe, aki vendégségbe megy, hagyja odahaza testi, lelki nyavalyáit!

– Hogy utaztál?

– Vonattal. A vonatkozás jó, nem émelyít. A koszos, poros ablakon át, bámulom a horizontot, és nem szédülök, kapkodom levegő után.

– Utazási betegség. Van orvossága.

– Viseljek réz karkötőt, lábbilincset, húzzak az orromba drótkarikát?!

– Egyél franciakrémest.

– Nem szeretem.

– Múltkor szeretted. Csak azt ne mondd, hogy nem igaz!

– Igaz. A múltkor... bíborvörösebb volt a sötétítőtűfüggöny, vérvörösebb színű az ülőgarnitúra, és a szőnyeg a... a szőnyeg szinte lángolt. És neked sem volt ilyen éretlen, savanyú ábrázatod. Érted?

– Nem – válaszolta a Vendéglátó, s fejszóvalva teletöltötte kávéval a piros színű csészéket. A verőfény nem energiatakarékos villanygőg, mennyezeti csillár. Persze hogy tompábbak a színek. A fenébe, aki vendégségbe megy, hagyja odahaza rosszmájúságát!

– Nem vagy éhes?

– Ettem az állomáson. Fasírt szerűt, káposztasalátával. A talponálló fala jégkék, a kaja hideg volt, az asztaloknál álló, csámcsogva zabálók tekintete fagyos, és... és egy kis idő után mégis úgy álltam ott, mint akit leforráztak. Evés közben újra és újra végigfutott a szemem a falon függő menetrenden. A személyvonatok érkezési és indulási időpontjain és... és közben egy emberöltőnyit öregedtem. Rádöbbenem, hogy a változást nem években: huszonöt, harmincöt, ötvenöt percben; negyed, fél, háromnegyed órákban mérik, a boldogságot percekben...

- Remek! Összekotortál egy újabb mániát.
- Kiseprűzhető koravén kelekótya lettem.
- Azt nem mondtam.
- De gondoltad.

– Múltkor három óra hosszán keresztül arról lelkendeztél, hogy a számok számtani értékűknél sokkal de sokkal többet jelképeznek. Mindeközben, mellesleg, befaltál négy franciakrémest, megittál két kávét. Csak azt ne mondd, hogy nem igaz!

– Igaz. A kettes szám a vizsály jelképe, a négyes a harmóniáé; összegük, a hat, a Teremtő és a teremtménye ellentétéé.

- Akkor faljad a franckarikás franciakrémest, igyad a habos, flancos kávét...
- Vagy menjek a fenébe.
- Azt nem mondtam.
- De gondoltad.

– Ábel, nevelgesd a jószágaidat, meg izé... Csodálkozom, hogy a parasztok megtúrnek maguk között. Nem utáltak ki, kergettek világgá...

- Vágtak kupán.
- Azt nem mondtam.
- De gondoltad.
- Ideje orvoshoz menned.

– Nem éltem a pillanatnak: a bornak, a dalnak és a szerelemnek. Ez az én betegségem. Mit betegségem: tragédiám! Majd holnaptól – mondogatom magamban –, majd holnaptól. Óriási tévedés! Ma kell legyen előítéletes, gőgös és önző, hogy meg tudjak ülni a fenekemen; vagy kapzsi, irigy és törtető, hogy már messziről felismerjenek! A tárgyát vesztett félelem rettenetes! Rettegek, és nem tudom, mitől. Ha csak tehetem, folyton úton vagyok, és nem tudom, miért. Értelem és cél nélküli ügyeket intézek, vagy – jobb híjján – eljövök hozzád azzal, hogy majd holnaptól nem jövök, mert minden másképp lesz, de addig is...

- Stressz, enyhe fokú depresszió.
- Depresszió! Hát nem érted, Isten tévedése vagyok!

– Nem – válaszolta a Vendéglátó a csillárt bámulva. Ülhetne a számítógép előtt, végigheveredhetne a rekamién, ahogy a városban mondják. S nem lennének a helyezethez nem illő gondolatai. A fenébe, aki vendégségbe megy, hagyja odahaza a halálvágyát!

- Nem vagy fáradt?
- Halálosan.
- Ma ez a mániád, holnap másvalami...
- Homlokomra van írva.
- Téveszme, rögeszme, vagy nevezd, ahogy akard!

- Kérlek, segíts! Testvérek vagyunk.
- Végre egy emberi mondat! Mennyi kell, mennyit adjak?
- Nem akarok tovább élni!
- Magánügy.

– Megkéstem, lemaradtam, elfáradtam... Háromszor sétáltam el a vasúti szemaforig, meg... meg vissza. Egyedül nem megy, felőrölte a bátorságomat az örökös félelem.. Ha akarod, lábujjhegyre állok. A vonatok nem késnek, jó az idő. Kicsikét meglöksz, rá a sínekre, a vonat elé és... és annyi. Ez a helyzet, és számomra nem létezik más. Holnaptól se. Megkéstem, lemaradtam, elfáradtam, nincs erőm, hetek óta nem bírom belebeszélni magamat az életembe. Te nem félsz, tudom, hogy nem félsz. Segíts, segíts rajtam, Káin!

